

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874282800/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Jeg begyndte at blive noget træt af Hr. Handrups Underholdning, da i det samme Døren gik op. Seks Mand traadte ind. Det var Apoteker Glud, der, skønt henherende til Byens Honoratiøres og regnende sig blandt Embedsmændene, dog nok holdt af at være populær, hvorfor han søgte Gæstgivergaarden for at træffe sammen med Borgerskabet; et Par Købmænd, en velstaaende Garvermester, og endelig den lille blege og sure Brændevinsbrænder Stang, der kom lidt efter de andre, som om han ikke hørte til deres Selskab. De satte sig alle om det Bord, hvorved Hr. Handrup og jeg var placerede.

— Skal De måske have en halv Genevertoddy? spurgte Handrup Brændevinsbrænderen, idet han gjorde en Grimace til mig.

— Jeg drikker, hvad jeg har Lyst til, svarede Hr. Stang med en pibende Røst, der dirrede af Arrighed, — jeg forlanger ikke, at nogen skal betale for mig. Jeg kan Gud ske Lov betale mine Varer selv og skylder ikke nogen noget.

— Jeg skylder sgu ikke Dem noget, fór Handrup op.

— Nej, Gud ske Lov, at jeg ikke hedder Byens Sparekasse, bemærkede Brændevinsbrænderen med en ondskabsfuld Plirren mod Øjet.

— Naa, naa, lød Apotekerens tykke, gryntende Mæle — Lad os tage Tingene i al Gemyllighed. — Naa, det er den fremmede Herre fra København? Glæder mig at gøre Deres personlige Bekendskab. Portvinstoddy rundt, lille Lise.

Men alt som Hr. Handrup drak, blev han mere og mere oppositionel.

— Hvordan er det gaaet med Gassagen i Byraadet? spurgte han den ene af Købmændene.

— Justitsraaden mente, at det blev Byen for dyrt, svarede den adspurgte.

— Hør, véd I hvad, brølede Handrup. — I fortjente alle sammen, at man satte jer en Nathue paa Hovedet. At lade jer kujonere af saadan en Flynder.

— Fy, fy, Hr. Handrup! det er en Jurie, sagde Købmanden.

— En Injurie, rettede Apotekeren, — *injuria, injuriæ, injuriæ, injuriarum* — det sidste Latin henkastede han, nikkende til mig.

Hvad der nu blev sagt, er det mig umuligt at gengive. Vel overdøvede Hr. Handrups Stemme alle de andres, men det rigelige Kvantum Spiritus, han havde indtaget, gjorde hans Artikulation usikker. Jeg hørte kun enkelte som Omkvæd genkommende

Replikker: — Jeg bryder mig Fanden om Justitsraaden og -- Ja han har ogsaa vist, at han bryder sig Fanden om Dem; — I er nogle Nikkedukker — og De er en Krakiler, der altid vil være i Position — Opposition, sagde Apotekeren; hvad skal vi med Gas, naar vi saa mange Aar har brugt Tran? — Det er et dumt, reaktionært Ræsonnement o. s. v. o. s. v.

Denne Diskussion var mig lige saa utaalig som den lærde Jurists Tale ved Studentergeneralforsamlingen. Jeg greb til at anvende et af de faa kunstneriske Talenter, hvoraf jeg er i Besiddelse, og som jeg i sin Tid producerede i Anledning af den nysnævnte Orator, nemlig træffende at efterligne to Kattes nætligge Mjaven. Der indtraadte en pludselig Stillehed. Først betragtede mit Publikum mig med forhøvede Blikke, men i Stedet for at forarge sig som de unge københavnske Videnskabsdyrkere, udbrodt det kort efter i en unison Latter og Bravoraab.

— Det gør han sgu godt — det er min Salighed brillant. — Det er akkurat som Deres Katte, Stang, som jeg hver Nat kan høre ind i min Gaard. — En Omgang af samme Slags, Lise, raabte Handrup, idet han slog mig kraftig paa Skulderen og sagde: De er, hvad jeg kalder en rigtig gemytlig Karl. — Ja De slipper ikke for at besøge mig, sagde Apotekeren. — Ja, De ser vel ogsaa en Aftenstund ind til mig, sagde den ene Købmand, — Visit behøver De ikke at gøre, for det betragter jeg som Narrestreger.

Alene Brændevinsbrænderen — det bemærkede jeg først nu — blev gnaven. Han tog sin Hne og gik, idet han snærrøde: Naar rigtige Katte bær sig saadan ad, ærgrer man sig, men naar et Menneske gør det, saa griner man. Saadan nogle Drengestreger. — Resten af Aftenen gik hen med gemytlig Smaasnakken uden Ondskab eller Stiklerier. Men jeg følte, at nu havde jeg vundet Anseelse hos fire af Byens betydeligste Mænd, thi da vi skiltes ad uden for Døren, og Hr. Handrup tog mig under Armen, som han gentagne Gange klappede, hørte jeg den ene Købmand sige til Apotekeren: Det er rart, at vi har faaet saadan et dannet Menneske til Byen.

Saaledes endte den Fest, som jeg havde villet fejre min Omvendelse med. Carlsen — jeg tror ikke, jeg har den mindste Sans for Moralen. Hiils Vennerne og læs dette Brev, som er blevet en hel lille Bog, op for dem. Apropos, hvis Du tror, at et eller andet Blad vil optage denne Skrivelse som Feuilleton, saa skænker jeg Dig det mulige Honorar, for at Du for det kan købe